

ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

‘Η επιτυχία του ‘ήθοποιού Κήν’. ‘Ο Νταρτουά υπόσχεται ένα χρηματικό δώρο στο συγγραφέα. ‘Η τριακστή παράστασις. ‘Ο Δουμάς κινδυνεύει να χάσει το δώρο. Ένα κέλυφος του. Πώς την έπαθε ο Νταρτουά κλπ. κλπ.

‘Ενας άπ’ τους μεγαλύτερους θεατρικούς θριάμβους του Δουμά είνε, ως γνωστόν, και ‘ο ήθοποιός Κήν’.

Το έργο αυτό όταν πρωτοπαίχθηκε είχε μεγάλη επιτυχία. Γ’ αυτό ο διευθυντής του θεάτρου στο όποιον έπαιζετε, ο κ. Νταρτουά, είχε συμφωνήσει με τον Δουμά ότι, εάν ή εισπράξις των τριάντα πρώτων παραστάσεων έφταναν το ποσό των εξήντα χιλιάδων φράγκων θα του έδιδε ένα δώρο εκ δύο χιλιάδων φράγκων.

— ‘Αν όμως ή εισπράξις είνε λιγότερες και κατά μίαν πεντάραν έσω, υποθέτωσαν ο Νταρτουά στον Δουμά, δέν θα πάρης τίποτα! Παρακάλεσε λοιπόν τό Θεό να φράσωμε στις εξήντα χιλιάδες, κ’ έζη, τό λόγο μου ότι τόν τέλοξ της παραστάσεως της 29ης Σεπτεμβρίου, θα σου μετρηθούν ή δύο χιλιάδες φράγκων!...

Φαναξέσθε, λοιπόν, με τί άγνία παρακολουθούσε ο Δουμάς τίς παραστάσεις και τίς εισπράξεις του θεάτρου.

Τό βράδυ τέλοξ της εικοστής ενάτης παραστάσεως, ή εισπράξις είχαν φτάσει στο ποσό των 57 999 φράγκων κ’ ο Δουμάς έθεωρούσε πλέον σίγουρο τό δώρο των δύο χιλιάδων φράγκων.

Τήν επομένη, κατά τίς δέκα τό βράδυ, μόλις είχαν αρχίσει ή ‘τρακιανή’ παράστασις, ο Δουμάς πήγε κατ’ ευθείαν στο γραφείο του διευθυντή του θεάτρου.

Γιά κακή του τύχη όμως, ή εισπράξις έκείνης της βραδιάς δέν άνήρχοντο παρά σέ 1994 φράγκα. Κ’ έπειδή 1994 φράγκα προστιθέμενα στή 57 999 των προηγούμενων παραστάσεων δίνουν άθροισμα 59 993, ο Δουμάς δέν θάπρενε τό διαχλύσραγκο δώρο του.

— Θυμάστε τήν συμφωνία μας! τού ειπε ο Νταρτουά μόλις τόν είδε. ‘Ερ’ όσον ή εισπράξις είνε κατά 7 φράγκα λιγότερες άπό τό ποσό των 60 000 φράγκων, δέν έχω να σας δώσω πεντάρα!

— Μπα, δέν βαρύνει! άπάντησε ο Δουμάς. Δέν είνε σπουδαίο ζήτημα. Δέν χάνηκε δά ο κόσμος! Τό μόνο που με στενοχωρεί, έπροσθεσε ξυπόλιος τό μέτωπό του, είνε ότι έχω ύπολογίσει επί των δύο αυτών χιλιάδων φράγκων, και πρό ολίγου έδάναισα σ’ ένα φίλο μου ότι έχω και δέν έχω...

— ‘Ω, σέ παρακαλώ... τόν διέκοψε ο Νταρτουά, άνοίγοντας τό χρηματοκιβώτιό του. Μήπως έχεις ανάγκη χρημάτων; Πόσα θέλεις;

— ‘Ω... Μόνον είκοσι φράγκα...

‘Ο Νταρτουά έδάναισε άμέσως τόν συγγραφέα. Μετά πέντε λεπτά, ο ταμίας του θεάτρου άνήγγειλε στον Νταρτουά ότι, ενώ έπαιζε ή τρίτη πράξις του έργου, είχαν έξαφα ένοικιασθή τρεις θέσεις ‘διακεκριμένες’!

‘Η εισπράξις υπερέβησαν έτσι τίς 60 000 φράγκα κατά 5 φράγκα!

‘Ο Νταρτουά έννόησε άμέσως τί είχε συμβεί, μά ήταν άργά πλέον. ‘Ο Δουμάς, πέρνοντας τό είκοσιφράγκο που τόν είχε δανείσει, έσπευσε να στείλη τό θέατρο τρεις φίλους του. Κι’ έτσι κέρδισε τό δώρο των δύο χιλιάδων φράγκων.

άπό τά κεντρικότερα θέατρα του Νό, έδόθη μά μονόπρακτη κωμωδία με τόν τίτλο ‘Η γρίπη’.

Τό κυριώτερο πρόσωπο της κωμωδίας αυτής ήταν ένας τσαρλατάνος γιατρός, ο όποιος, έκμεταλλευόμενος τούς άσθενείς του τούς έδινε ένα φάρμακο, τό όποιο δέν ήτο άλλο παρά καθαρό νεράκι! ‘Έτσι και ο γιατρός εξημεριάζετο και οι άρρωστοι έγίνοντο καλά λόγω άκριβδός του ότι δέν υπερέβαλλε τό κομμάτι θεραπείας!

Τό αξιοσημείωτον είνε ότι και ο συγγραφέας της κωμωδίας αυτής ήταν γιατρός, όμολογούσε δέ ότι δέν υπήρχε κανένα άσφαλες φάρμακο εναντίον της γρίπης.

Άπό τήν εποχή αυτή ή γρίπη έκανε συχνά τήν εμφάνισή της στην Εβρώπη. Στά 1776, κάποιος γιατρός έπρόσφερον άμοιβή 400 λίβρών σ’ όποιον δέν είχε προβληθή άπό τήν επιδημία και κανείς δέν παρουσιάσθηκε γιά ν’ άπατήσει τό ποσό αυτό. Τό 1782 ή γρίπη έκανε τήν εμφάνισή της στή Ρωσία, λόγω δέ της έλλείψεως μέσων και περιθάλψεως, εξαπλώθηκε με καταπληκτική ταχύτητα. Στό Λονδίνο προσέβαλε ός και τά άλογα και τά σκυλλιά!... ‘Η πού βαρβαεί μορφή γρίπης άπ’ όλες αυτές, ήταν ή ‘Ισπανική γρίπη που μάς έπεσεκέφθη πρό ολίγων ετών.

Και τώρα, ός τελειώσωμε μ’ ένα ανέκδοτο:

Στά 1776, οι γιατροί τού Παρισιού, άνεκούνονταν ότι τό καλύτερο μέσον εναντίον της επιδημίας ήταν να μη βγαίνει κανείς έξω μ’ άδειο στομάχι. Κάποιος παλιός τότε, στην λειτουργία της Κυριακής, συνβούλευσε τούς ένοργούς του να μη βγαίνουν ποτέ τό πρωί έξω χωρίς να πάρουν προηγούμενες κάτι. Τήν επομένη τό πρωί παρετήρησε ότι έκείαν άπό τό ντουλάπι όπου εφύλαγε τίς οικονομίες του, είκοσιέντε λουδοβίκεια.

‘Υπομάσθηκε άμέσως τόν υπηρέτη του... Τόν εκάλισε τότε και τόν ρώτησε εάν αυτός ήταν πράγματι ο δράστης της κλοπής. Φαναξέσθε δέ τήν κατάληξη του όταν ο υπηρέτης του τού όμολόγησεν άναίδεστα, ότι πραγματοποιώσ αυτός είχε πάρει τά χρήματα.

— Και γιατί τό έκामε αυτό; τόν ρώτησε ο εφημέριος

— Μά σεις δέν είπατε πως πριν βγίη κανείς έξω πρέπει νά πάρη κάτι;... Και έγω, λοιπόν, σήμερα τό πρωί πριν βγώ έξω έπιπρα... τά είκοσιέντε λουδοβίκεια!...

ΧΙΛΙΑ ΔΥΟ

ΠΑΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

‘Ο Νέρων και τά έγκλήματά του. ‘Ο Αίσωπος και τά βιβλία του. Ένας πλεονέκτης διασάρχης. ‘Απέρτε το πορτοφόλι!... ‘Ο Μονσελέ ως ποιητής και γαστρονόμος. Ένα τελμπρέ γράμμα του. ‘Ο πόθος του να γίνη ακαδημαϊκός, κ.τ.λ.

‘Όταν ο ‘Απολλώνιος ο Τριανεύς ξεφερόνησε τόν επικήθεο τού Νέρωνος, στον όποιο έκामε λόγο και γιά τά έγκλήματά του άίμοχαρού εκείνου αυτοκράτορος, μερικοί φίλοι του παρετήρησαν αυτόν ότι παρέλειψε νάναφέρη τό φόνο της μητέρας του ‘Αγριππίνας.

— ‘Η πράξις του αυτή δέν ήταν έγκληματική, ειπε ο ‘Απολλώνιος. ‘Ηταν πράξις δικαιοσύνης. ‘Ο Νέρων έσοκότησε τή μητέρα του γιά να τήν τιμωρήση που έγέννησε ένα τέρας... σάν κι’ αυτόν!...

Κάποτε μπήκε στην κάμαρα του περιφήμου άρχαίου ‘Ελληνος μυθογράφου Αίσώπου ένας φίλος του και τού ειπε:

— Πώς έχεις, καυμένε, τό κουράγιο και μένεις κλεισμένος στην κάμαρά σου, μοναχός σου με τά βιβλία σου;

— Αισθάνομαι μόνον τόν έαυτό μου άπό τή στιγμή που κόπιασες έσύ έδώ μέσα, άπάντησεν ο Αίσωπος.

Κάποτε ο περιφήμος γάλλος ήθοποιός Φρειδερίκος Λεμαίτρ βρισκόταν στο γραφείο ενός θιασάρχου, γνωστό του γιά τήν παροιμιώδη πλεονεία του.

Σέ λίγο μπήκε μέσα ένας ερασιτέχνης θεατρικός συγγραφέας γιά να συνηνοθη με τό θεατρώνη γιά ένα έργο του που επρόκειτο να παιχθή έκείνες τίς ήμέρες.

— Είμαι γοητευμένος, άγαπητέ μου, τού ειπε ο θιασάρχης, που παίζω κάτι δικό σου στο θεάτρό μου! Με τί διαφορά, έννοείται, ότι τά δύο νεκρού της πρώτης πράξεως θα τά πληρώσετε σεις, όπως μεναιμε σύμφωνοι.

— Βεβωότατα, άπάντησε ο συγγραφέας, ‘Ο’ άγκαζάρετε επίσημα γιά λογαριασμό σας τήν προ-αγωνίστρια κ. Δ. .

— Μάλιστα, μάλιστα!

— Χρειζότανι άδημη καινούργια κοστούμα γιά τούς τοξότας της τετάρτης πράξεως και, δυστυχώς, τό βεστιάριο του θεάτρου δέν έχει κατάλληλες στολές γι’ αυτούς.

— Μη στενοχωρήσετε καθόλου γι’ αυτό, σάς παραναλώ, θα τάγοράσω έγώ!

— Όσο γιά τό μπαλέτο της δευτέρας πράξεως, θανάλαβετε εσεις βέβαια να βρήςτε τίς χορεύτριες και να κανονίσετε τήν άμοιβή τους...

— Ένω, ψιθύρισε ο συγγραφέας, άναστενάζοντας.

‘Ο Φρειδερίκος Λεμαίτρ καθ’ όλο αυτό τό διάστημα δέν έβγαζε λέξη. Μόνον όταν τελείωσε ή συζήτησις και ο θιασάρχης σηκώθηκε γιά να συνοδεύση τό δυστυχισμένο ερασιτέχνη ός τήν πόρτα, ο διάσημος ήθοποιός τόν σταμάτησε πλάνυντας τόν άπό τό μπράσο.

— Τι τρέχεις λοιπόν; τόν ρώτησε ο θεατρώνης.

— ‘Ε, διάβολε, τού λέει ο Λεμαίτρ, ξεχάσες ένα πράγμα ακόμη να τού ζητήσης...

— Τι;

— Τό... πορτοφόλι του!

‘Ο ποιητής Κάρολος Μονσελέ, ο όποιος εξέδιδε τόν ‘Καζαμία τών Δαιμάργων’ με συνεργασία τών γνωστοτέρων συγγραφέων της εποχής του, ήταν έξυπνότερος άνθρωπος.

Κάποτε γυρίζοντας άπό τή Νάντη, όπου ο πατέρας του ήταν διευθυντής ενός άναγνωστηρίου, έστειλε μόλις έφτασε στο Παρίσι, στο συγγραφέα ‘Αρσέν Ουσσαί, πασίγνωστο τότε, τό ακόλουθο γράμμα:

‘Κύριε, έχομαι άπό τήν επαρχία μου πάνοπλος γιά να καταπλήξω τό Παρίσι με τό πνεύμα μου. ‘Εάν δέν μου δώσετε λοιπόν ένα συστατικό γράμμα γιά τόν ‘Ερρίκο Ουσσαί, θάναγκασθώ... να γυρίσω πίσω!...

Στόν ‘Αρσέν Ουσσαί έκामε έντίπωση ή τόλμη του νέου αυτού κι’ έγραψε στον ‘Ερρ. Ουσσαί:

‘Αγαπητέ μου, σου συνιστώ έναν άνθρωπο πολύ έξυπνο που ήρθε να εργασθή στο Παρίσι. ‘Ανοιξέ του λοιπόν διάκλια τίς πόρτες της εφημερίδας σου.

‘Ο ‘Ερρίκος Ουσσαί τόν προσέλαβε ός συνεργάτη και δέν έμεινε καθόλου μετανοημένος γι’ αυτό!...

Ρώτησε κάποτε τόν Μονσελέ ο Σαιντ-Μπέρ, άν επιθυμούσε να πάρη τό παράσημο της Λεγεώνας της Τιμής.

— Είχα τήν επιθυμία αυτή πρό δεκαετίας. Τώρα δέν τήν έχω, άπάντησε ο Μονσελέ.

— Και γιατί;

— Γιατί σήμερα... άξίζω να τό πάρω!...

